

ปสร

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Sweetest Secret

ผมเด็ดกว่าแฟนพี่ล้านเท่า

YBSoulmate เขียน

碩碩 (Shuo Shuo) ภาพ

Jamsai

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

Sweetest Secret ผมดีกว่าแฟนพี่ล้านเท่า

YBSoulmate เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2236-8

ภาพประกอบ 碩碩 (Shuo Shuo)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 259 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

หลายคนคงเคยพบคนที่ 'ไม่ตรงปก' กันมาบ้าง แต่ถ้าใครยังไม่เคยเจอกับตัว เห็นกับตาก็อะลุนๆเข้ามาทางนี้ได้เลย เพราะวันนี้ YBSoulmate จูงมือพานางเอกผู้ไม่ตรงปก สุดๆ มาแนะนำให้ทุกคนรู้จักกันแล้วค่ะ

ถ้าลองเปิดไอจี 'แซมเปญ' เน็ตไอดอลคนดังก็ดูมีชีวิตชีวา น่าอิจฉา ทว่าหากไม่นับครอบครัวและเพื่อนสนิทคนเดียวแล้ว คงไม่มีใครนึกถึงเป็นแน่ว่าตัวจริงของเธอจะแตกต่างจากลุคไอดอลสุดคุลคนนั้นลิบลับ ทั้งยังพ่วงมากับชื่อเล่นแสนเซยอย่าง 'แซม' อีกด้วย

แต่เพราะว่าความลับไม่มีในโลก จึงมีหนุ่มหล่อร้ายค้นพบเรื่องลับสุดยอของ เธอเข้า แถมเขาคณนั้นยังเป็นอดีตฟอลโลเวอร์ที่เธอเคยบล็อกไว้ไม่ให้เขาติดตามเธอ ไปอีก! ไอดอลสาวสวยแต่ไม่ตรงปกจะรับมือกับเรื่องที่ทำให้เธอวุ่นวายทั้งตัวและใจนี้อย่างไร ไปหาคำตอบกันใน 'Sweetest Secret ผมเด็ดกว่าแฟนพี่ล้านเท่า' กันเลยดีกว่าค่ะ!

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจนักเขียน

สวัสดิ์คำสาววๆ นักอ่านผู้เป็นที่รักทุกคน~ โหนขอคู่มือชาวสตรีผู้ไม่ตรงปกหน่อยค่า คิกๆ (ชูด้วยคน)

บาล์มนะคะ YBSoulmate ผู้ที่เอาความจริงมาล้อเล่นจนนิยายออกมาเป็นเล่มจนได้ 555

เชื่อว่าสาววๆ หลายคนในที่นี้จะเคยมีเรื่องกุ่มใจอย่างเช่นในรูปสวยกว่าตัวจริงหน้าไม่ตรงปก อะไรแบบนี้กันใช่ไหมคะ ถ้าคุณเคยเจอปัญหาเหล่านั้นแปลว่าเราคือเพื่อนกันค่ะ!

เรื่องนี้ตั้งใจจะเขียนตีแผ่ชีวิตเน็ตไอดอลเล็กน้อยและสอดแทรกเรื่องความสัมพันธ์แบบเราสองสามคนเอาไว้ด้วย ดรามามีไม่มาก แต่ก็หนักหน่วงไปด้วยอารมณ์และความฟินแบบจัดเต็มแน่นอน หวังว่าทุกคนจะหลงรัก 'แซมศรี' สตรีไร้นมไร้คิ้ว (ฮา) ที่มีฉากหน้าเป็นเน็ตไอดอลสายบิวตี้ชื่อดัง 'แซมเปญู' แต่ฟอลโลเวอร์ในไอลีนางไม่มีใครรู้ว่าตัวจริงไม่ตรงปก (ฮา) และก็หวังว่าทุกคนจะเอ็นดูและส่งแรงเชียร์ให้ 'น้องบุรี' คนแบดเอาชนะใจพี่แซมศรีของเราได้ด้วยนะ

ป.ล. ตัวละครเรื่องนี้เท่าๆ ทุกตัว ไม่มีใครผิดใครถูกทั้งนั้น เพราะฉะนั้นบาล์มก็ได้แต่หวังว่าทุกคนจะรักเหมือนที่เรารัก ❤️ สุดท้ายนี้ฝากติดตามผลงานเล่มอื่นๆ และพูดคุยกันได้ที่แฟนเพจ ybsoulmate และทวิต @ybsoulmate_lp

ฝากติดแท็ก #ผมเด็กกว่าแฟนพี่ล้านเท่า ด้วยน้ำ ไว้มีโอกาสมาพบกันใหม่จ้า ❤️

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทนำ

มีมนุษย์สักกี่คนบนโลกใบนี้ที่จะเกิดมาพร้อมชื่ออันไพเราะเพราะพริ้งว่า 'แหม่ม' ใช่ค่ะ นั่นคือชื่อของฉัน และมันก็เป็นชื่อแฉ่งเกิดในวงการที่ทำให้ทุกคนเรียกกันติดปาก ชนิดที่ว่ามีงานการกุศลหรืองานใหญ่ๆ ที่ไหนที่ต้องใช้แรงงานกรรมกรช่วยเหลือ ทุกคนจะต้องเรียกฉันคนนี้ ตั้งแต่เข้าเรียนปีหนึ่งยันปีสองที่คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยใกล้สนามบินและมีรางวัลไผ่กลางมือ ไม่มีวันไหนเลยที่ชื่อของฉันจะไม่เป็นที่รู้จักขจรไกลไปหลายร้อยลี้!!!

'แหม่มศรี'

'อ๊อแหม่ม'

'อ๊อ้วน'

'อ๊อไฉ่หู้ยี้'

'อ๊อหมียลิมตา'

'อ๊อถึก'

ทั้งหมดที่กล่าวอ้างมานั้นคือสารพัดชื่อที่เพื่อนในคณะพากันเรียกฉัน

ตอนแรกฉันก็แอบคิดนะว่าพวกมันเกลียดฉันรีเปลว่ะ ถึงได้ชุดทุกปมด้อยที่ฉันมีออกมาเรียก แต่พออยู่ๆ ไปมันก็กลายเป็นว่าที่เรียกกันไปแบบนั้นไม่ใช่เพราะความเกลียด แต่เป็นเพราะความขี้ขลาดของฉันที่มีมาตั้งแต่กำเนิด

ทั้งชื่อแถมที่โคตรไทยและเซยสะบัด ไม่มีคนยุคนี่ที่จะสรรหาชื่อโบราณโบราณแบบนี้มาตั้งให้ลูกแล้วหรือปะ แต่แม่ฉันทำ...เพราะนางบอกว่าอยากให้ชื่อมันคล้องกับพี่ชายที่ชื่อเฉอ ก็โออ ไม่ว่าอะไรก็ได้ ตอนนั้นยังพูดไม่ได้ จะเข้าฝันไปเถียงแม่ก่อนท้องก็กลัวว่าแม่จะเป็นลมช็อกตายไปก่อนฉันก็เลยต้องใช้ชีวิตอยู่ในนามของแถมมาตั้งแต่ตอนนั้น

โชคดินะที่เพื่อนข้างบ้านและเพื่อนสนิทตั้งแต่เด็กอย่างอรุาก็มีชื่อแปลกไม่ต่างกัน ฉันก็เลยคิดในแง่ดีเข้าไว้ว่าอย่างน้อยชื่อฉันก็ได้แปลกและเซยที่สุดคนเดียว -_-)v

อะ ส่วนอีกอันที่เพื่อนผู้ชายพากันเรียกเนี่ย ฉันคิดว่าทุกคนเรียกฉันเพราะความเอ็นดูมากกว่า เหมือนเรียกหมาเรียกแมวอะไรทำนองนั้นละมั้ง เพราะจริงๆ แล้วส่วนสูง 168 ซม. และน้ำหนัก 58 กก. ของผู้หญิงมันไม่ได้เรียกว่าอ้วนปะ ก็แค่อวบๆ นิดหน่อย แต่ไม่ได้หุ่นบางร่างเล็กมาตรฐานชะนีเกาหลีทุกคนที่น้ำหนักต้องอยู่ที่ 45 - 49 กก. (อยากจะบอกผู้ชายทุกคนมากว่าไม่ใช่ชะนีทุกคนที่จะคองน้ำหนักให้เท่ากับเด็กประถมได้โวย ฉันต้องกินนะ! กินเท่านั้นถึงจะมีชีวิตอยู่รอด จะให้แค้นแต่ฟักทองและผักใบเขียวรีง!!) ถ้าให้ฉันลดน้ำหนักลงเหลือเท่านั้น ช่วยเอากะตุ๊กออกไปแล้วก็ตัดขาฉันสักข้างหนึ่งน่าจะง่ายกว่า =_=;

ก็นั่นแหละ ถ้ามันจะเรียกฉันว่าอ้วนก็ปล่อยให้มันเรียกไป เพราะฉันรู้ว่าเจตนาของพวกมันไม่ได้ตั้งใจจะด่า แต่คนน่ารักอะเนาะ ใครๆ ก็คงอยากจะแซว (คิดในแง่ดีมากเวอร์)

เมื่อกันฉันบอกว่าตัวเองน่ารักไซ้มัย น่ารักในความหมายของฉันคือฉันคิดเองเออเองอะว่าตัวเองน่ารัก คือถ้าฉันไม่น่ารักฉันคงไม่มีอีกตัวตนหนึ่งที่ปิดบังเอาไว้ไม่ให้เพื่อนในมหาวิทยาลัยรู้ปะ (แต่ฉันจะเก็บไว้เล่าในตอนต่อไปก็แล้วกัน เพราะมันมีเหตุผลที่สำคัญมากๆ อยู่) ซึ่งบรรดาเพื่อนๆ ในมหาวิทยาลัยคงจะไม่เห็นด้วยเท่าไรเพราะว่าเวลาปกติที่ฉันมาเรียนฉันมักจะโผล่มา

ในสภาพหน้าผืน โฉนในที่นี่คือนอกจากจะไม่มีคิ้วแล้ว ฉันยังลืมพกชั้นตา มาจากบ้าน เดินไปทางไหนก็เหมือนคนหลับตาเดิน หน้าก็ซีดๆ ไม่ค่อยมี เครื่องหน้าอะไรกับชาวบ้านอยู่แล้ว แถมฉันยังตัดผมหน้าม้า แก้มป่องๆ หน้ากลมๆ โคนเรียกว่าอีอ้วนยังไม่ครีเอตมากพอ เพื่อนๆ ที่ถูกคิดสรรให้ เข้าเรียนในสถาบันที่เต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์ก็เลยใช้จินตนาการในทาง ที่ผิดคิดชื่อเรียกฉันแบบเฉพาะตัวขึ้นมาอีกสองชื่อ นั่นก็คือ 'อีเต้านุ้ย' กับ 'อีหวนยลิมตา' (คือให้ฉันลืมตาเดิน หรือไม่ก็พกตามาจากบ้านด้วย)

และสุดท้าย ฉายาล่าสุดที่ฉันเพิ่งได้รับหลังจากขึ้นปีสองก็คือ 'อีถึก' ไม่ใช่ชื่ออันกร้องเกาเหล่แต่อย่างใดนะคะ แต่มันได้มาจากการทำงานสมบุกสมบัน ของฉันที่เรียกว่าเมื่อใดก็ตามที่เพื่อนมีปัญหา ขอให้เรียกฉัน เพราะฉันพร้อมที่จะลุยไปช่วยทุกคนเสมอ ไม่มีเกี่ยงนอนเพราะเป็นคนปฏิเสธไม่เก่ง =O=;

แต่ก็เพราะแบบนี้ล่ะมั้ง...ฉันถึงได้มีเพื่อนเยอะกว่าคนอื่นฯ แถมยังมี หลากหลายฉายาและเป็นที่รู้จักของทุกคนไปโดยปริยาย จากความไม่พอใจ ในที่แรกที่โดนเรียกด้วยชื่อห่วยๆ พวกนั้น ก็กลับกลายเป็นคาแร็กเตอร์ของฉัน ที่ทุกคนจดจำ เวลาที่ฉันมีปัญหาหรือต้องการความช่วยเหลือในการทำงาน ฉันก็ได้ไ้พวกปากร้ายพวกนี้แหละคอยยื่นมือมาช่วย

"อ้าว ไ้แซมเดินดูทางหน่อยมัยมึง" เสียงทุ้มของเป้ เพื่อนร่วมภาควิชา นิเทศศิลป์เอย่ขึ้นตอนที่มันเดินหิวแค้นต้งกลองทอมบ้าผ่านมา ตอนแรกฉัน ก็คิดว่ามันจะมีน้ำใจเข้ามาช่วยเหลือหยุดยืนไ้สักๆ แต่จริงๆ แล้ว...

"กูให้ยืมเงินไปผ่าตัดตามัยแซม เพื่อชีวิตมึงจะได้มองอะไรได้สดใ้ขึ้น"

นอกจากจะไม่ช่วยกูแล้ว มึงยังสะเออะมาแหวะกูเรื่องตาชั้นเดียว อีกนะคะเพื่อน โอ้ย อีเวร!! เขาเรียกว่าตาสองชั้นหลบในไว้อย!! มีชั้นตาแต่แค้น หลบเข้าไปด้านในเท่านั้นเอง!!

"มาช่วยกูแบกกลองดีกว่ามัยอแป๋ อย่ามัวแต่เห่า"

ฉันสวนกลับเพื่อนเหมือนปกติ คำพูดของพวกเราอาจจะดูแรง แต่ ความจริงแล้วมันเป็นแค่การจิกกัดกันสนุกๆ ดูลิ อีเป้มันกำลังยี้มั่วแล้วก็ หัวเราะทั้งๆ ที่ฉันด่ามันเป็นหมาอะคิดดู

"มึงไม่ไหวก็วางไว้แถวนี้ก่อน เดี่ยวกูเอาของไปเก็บที่โรงอาหารแล้วจะ

มาช่วยแบก"

"จริงเหรอ" ฉันถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น รู้สึกเหมือนมีพระมาโปรด แต่
ก็แปลกกับท่าลายความฝันนั้นโดยการพูดใส่หน้าฉันด้วยสีหน้าตายด้านแบบสุดๆ

"ไม่จริงอะ รู้ว่ามึงโง่ อย่าล้าอ่อยอีตึก ขนมา เร็ว!!"

ฉันไม่ควรจะหวังพึ่งอะไรผู้ชายในขณะนี้ใช่ไหม _=_

ก็ไปเดินนำฉันไปไกลแล้ว เหลือทิ้งไว้แต่ฉันกับเจ้ากลองทอมบ้าไปหนึ่ง
ส่วนอีกใบอูรา เพื่อนสนิทของฉันมันแบกเดินนำไปไกลแล้ว (อูราเป็นกะเทยนะ
ตัวเล็กบอบบาง แต่ว่าแมนโคตร)

ฉันพ่นลมหายใจออกมาอย่างปลงตก จัดการจับขอบกลองทั้งสองข้าง
แล้วใช้มือหมุนมันไปเรื่อยๆ เพื่อฟื้นฟูแรงในการแบกหาม

วันนี้พวกเราภาควิชาเทคโนโลยีศิลป์มีการคัดเลือกดาวเดือนประจำภาควิชา
เพื่อเอาไปคัดดาวเดือนประจำคณะและนำไปสู่การประกวดดาวเดือนประจำ
มหาวิทยาลัย พวกเพื่อนๆ คนอื่นก็เลยต้องวิ่งวุ่นจัดเตรียมสถานที่เอาไว้ให้พร้อม
ดูจากนาฬิกาที่บอกเวลาที่โง่งง ฉันคิดว่าอีกเดี๋ยวพวกรุ่นน้องปีหนึ่งคงจะ
เดินเรียงแถวกันไปเข้าห้องเชียร์

ส่วนพวกฉันที่ได้รับหน้าที่ให้เป็นผู้ดูแลใกล้ชิดกับน้องปีหนึ่งมากที่สุด
ก็ต้องจัดเตรียมสถานที่สำหรับรวมพลกันในเย็นนี้ ก็ไม่มีอะไรมากมายนัก
หรอกค่ะ แค่ต้องแบกกลองคณะ ขนกลองทอมบ้า รวมไปถึงกระดิ่งน้ำ
โทรโข่ง แล้วไหนจะยากันยุงที่ต้องซื้อกันเป็นโหลๆ ไปเตรียมไว้

ยุงที่นี้ดูยิ่งกว่าที่อื่น กัดทะลุกางเกงยีนส์ไม่พอ ต่อให้เอายากันยุงตรา
ห่านฟ้ากินยุงมาจุด มันก็ยังหนีด้านมาบินวนเหมือนจะเหยี่ยวาแค้นนี้
ไม่สะท้านหรอกไวย ฉันอยู่มาปีกว่า เชียวชาญเรื่องยุงมาก แขนงไหนแขนงนั้น
ต้องมีรอยยุงกัด

อ้อ ดูเหมือนว่าปีนี้จะพิเศษกว่าทุกปีนะ เพราะว่าภาควิชาของเรา
จะครบรอบสามสิบปี พวกพี่ๆ ที่จบไปแล้วก็เลยทยอยกันกลับมาที่คณะ
เยอะเป็นพิเศษ ฉันได้ยินมาว่าตัวแก๊งดาวเดือนคณะในหลายๆ ปีมักจะเป็น
ภาควิชาเทคโนโลยีศิลป์ของเรา ปีนี้พวกรุ่นพี่ๆ ก็คงจะเล็งน้องปีหนึ่งเอาไว้
บ้างแล้ว ก็ได้แต่หวังและภาวนานานะว่าคนที่ถูกเลือกจะไม่ใช่น้องที่ฉันคิด...

ฉันเลิกทำลำออยแล้วจัดการลี้กกลงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งทะเลตึกออกมาถึงทางที่เชื่อมกับทางเดินไปโรงอาหาร ที่หน้าตึกนั้นเป็นเหมือนผืนร้ายโคตรๆ เพราะว่ามันเป็นบันไดลึบกว่าชั้นที่ฉันต้องหิวกลองลงไปด้วยตัวเอง

เอาไงดีอะ สมมติว่าถีบกกลงไปเลย ฉันต้องเสียเงินซ่อมสมบัติคณะเท่าไรวะ ค่อยๆ ขนไปแล้วกัน เดี่ยวมันก็ถึงชั้นล่างเองแหละ

ฉันรวบรวมแรงมหาถีบกของตัวเองแล้วจัดการอุ้มกลองขึ้นมาหนีบไว้ที่ข้างเอว หย่อนเท้าวางบนขั้นบันไดแล้วทิ้งน้ำหนักลงไปอย่างระมัดระวัง แต่ไม่รู้ว่าจะด้วยบุญบาปที่ฉันทำมาตั้งแต่ชาติไหน ตอนที่ฉันก้าวเท้าลงไปได้ข้างหนึ่งนั่น จู่ๆ กลองที่หนีบไว้ก็เกิดลื่นหลุดมือ เสียงดังตึงๆ เป็นสเต็ปเพราะไ้กลองทอมบ้าของฉันมันลี้กลงไปไกลแล้ว โวย!!!

"หยุดก่อน!!" ฉันส่งเสียงเรียกกลองแล้วกระโดดผลุดตามมันไป

แม้จะไม่เข้าใจว่าทำไมไปทำไม เรียกให้ตายกลองมันก็ไม่มีหูไว้ฟัง แต่ฉันก็ยังคงส่งเสียงเรียกพร้อมกับวิ่งไล่ตามกลองที่ลี้ลงไปตามทาง และเป้าหมายที่มันมุ่งตรงไปนั่นก็คือบ่อน้ำคณะที่เต็มไปด้วยตัวเงินตัวทอง!!

ไม่นะ!! ถ้าฉันตามเก็บกลองมาไม่ทัน ฉันได้ลงไปมโนรังเจ้าถิ่นประจำคณะแน่ๆ ฉันต้องตามเก็บมันมาให้...

ตึง!

เจ้ากลองของฉันไม่ได้กลิ้งตกลงไปในบ่อน้ำอย่างที่คุณคิด เพราะว่ามีคนใจบุญที่เดินผ่านมาแถวนั้นใช้เท้าถีบยันมันเอาไว้ก่อน ฉันอยากจะยิ้มกว้างอย่างขอบคุณในความเมตตากรุณาที่ช่วยให้ฉันไม่ต้องลงไปมโนกลองในรังตัวเหี้ย...

แต่คุณพอจะนึกภาพกันออกมั๊ยอะ การที่มองตั้งแต่ข้างล่างไล่ขึ้นข้างบน จาครองเท้าที่เจ้าตัวสวมใส่ไปจนถึงกางเกงสแล็คส์สีดำกับเสื้อนักศึกษาแขนยาวสอศชายไว้ในกางเกงและผูกไทเป็นระเบียบ ไต่ขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึงปลายคาง แล้วจึงพบใบหน้าโคตรไม่ยอมเจอ จนถึงกับกลืนน้ำลายลงคอ และนี่ก็อยากให้กลองใบนั้นมันกลิ้งหล่นลงไปนอนเล่นในบ่อซะยังดีกว่า

จู่ๆ คำพิงเพยโบราณที่เคยได้ยินก็ดังขึ้นในหัว ความวู่วามันหาย ความควายเข้ามาแทรก (ตอนนี้ชีวิตฉันวุ่นวายกับคนตรงหน้ามาก) หนีเสีย

ปะจระเข้ สารพัดคำที่บ่งบอกให้รู้ว่าฉันไม่อยากเจอเขา ทว่าบัดนี้สวรรค์ได้
สาปส่งให้ฉันต้องมาเจอกับเขากลับแล้ว...

"พี่แหม่มเป็นคนตลกกระตือรือร้น" เสียงทุ้มนั้นว่าพร้อมกับโปรยยิ้มร้าย
ที่ชวนให้ชะง่อนทั่วโลกหล้าใจสั่น

เครื่องหน้าที่ประกอบไปด้วยคิ้วหนาทรงตรง นัยน์ตาสีดำใหญ่ ขันตาสี
เห็นรูปตาชัดเจน จมูกโด่งปลายมน ริมฝีปากสีชมพูเรื่อรูปกระชับ ฟันขาว
เรียงตัวสวย ใบหน้าของเขาประหนึ่งว่าประติมากรบรรจงปั้นแต่งมาอย่างดี
แค่รูปหน้าของคนตรงหน้าฉันก็พูดได้เลยว่าเขาหล่อกว่านักศึกษาชายทุกคน
ในคณะที่เคยเห็น

แต่พอรวมกับทรงผมของเขาที่ไล่ข้างอันเดอร์คัต ปล่อยปลอยผมแฉกกลาง
ลงมาปรกหน้า กับต่างหูแบบห่วงสีดำที่ใส่อยู่ ฉันพูดได้คำเดียวเลยว่านี่คือ
ตัวร้ายยอดนิยมนี่สาวๆ ทั้งโลกจะต้องหวีดร้อง!!!

จะหล่อไปไหนวะ หล่อแบบตัวร้าย หล่อเหมือนจะทำให้ขาดใจตาย
หล่อไม่บันยะบันยัง หล่อไม่เกรงใจมดลูกใครเลยว๊าย!!!

"ให้ช่วยแบกมัยพี่"

คำถามนั้นดังขึ้นพร้อมกับการขยิบตาใส่ชนิดที่ว่ากะเอาให้ตายกันไปข้าง
ฉันรีบส่ายหน้ารัวปฏิเสธคนตรงหน้าแล้วพุ่งตัวเข้าไปดิ่งกลองออกจากใต้ฟ้าเท้า
ของรุ่นน้องปีหนึ่ง พยายามทำตัวหมอบต่ำราบกับพื้น ไม่สบสายตาใดๆ ทั้งสิ้น
เพราะระหว่างฉันกับเขามีอะไรอีกเยอะที่เก็บซ่อนเอาไว้!!!

พระเจ้าคะ ไม่ว่าหนูจะทำบุญทำบาปด้วยอะไรมา แต่พระเจ้าก็ไม่
จะส่งผู้ชายคนนี้เข้ามาป่วนเบียนอยู่ในชีวิตหนูแบบนี้ละคะ เพราะถ้าหากว่า
ความลับที่หนูปิดไว้มันแตกโผล่ออกมา

เมื่อนั้นละคะ...ความบรลัษณ์สูงสุดในชีวิตคงได้ออกอาละวาดจนฉิบหาย
กันเป็นแถบๆ แน่!!

1

N'บุรีปหนึ่ง

มาคะ ตอนนี้นฉันพร้อมที่จะเล่าเรื่องทุกอย่างให้พวกคุณทุกคนฟังแล้ว ไม่ว่าจะเป็นความลับที่ปกปิดเอาไว้หรือว่าเรื่องของน้องปหนึ่งที่กำลังเดินทางไปนั่งรวมกลุ่มอยู่กับคนอื่นๆ คนนั้น

ทุกคนจำได้มั้ยที่ฉันบอกว่าตัวเองมีอีกตัวตนหนึ่งที่ปิดบังเอาไว้ไม่ได้บอกคนอื่น ไอ้เรื่องที่ฉันบอกว่าตัวเองน่ารักนะฉันไม่ได้โกหกนะ เพราะถ้าฉันไม่ 'แซมเปญ' เน็ตไอดอลคนดังคงจะไม่มีฟอลโลเวอร์ตั้งห้าแสนกว่าคน

อ้าว อย่าทำหน้านังสิคะ แซมเปญคนดังคนนั้นที่ทุกคนรู้จักกัน เน็ตไอดอลน้องๆ พิมฐาคือฉันเองค่า!! แซมศรีสตรีมี่ของ ของที่ว่ำนั่นคือพุง คือแก้ม แต่ที่ไม่มีก็คือคิ้วกับความตรงปกจ้า!!!

อยากจะเดินสับขาพร้อมกับผายมือในทุ่งลาเวนเดอร์เหมือนหนังเรื่อง The Sound of Music ต่อให้ใครไม่เชื่อก็ต้องเชื่อแล้วละคะว่าเมกอัพฮีสเมจิก เราไม่สามารถดูถูกเครื่องสำอางและการแต่งหน้าได้แล้วนะคะทุกคน เพราะขนาดฉันที่ถูกเพื่อนในคณะทั้งแหวะทั้งแะว่าป็นอีเต้าหู้ยี้เลย อีถึกเคยอีหมวยลืมหิมตาเลย ฉันยังดันตัวเองขึ้นมาเป็นเน็ตไอดอลที่มีคนรู้จักได้ แต่

ถามว่าเพื่อนๆ ในคณะจำฉันได้มั้ย บอกเลยว่าไม่...แค่ล้างเครื่องสำอางออกไป ชีวิตคุณก็เปลี่ยน!!

ฉันเรียนที่นี้มาปีกว่า ไม่มีใครสักคนที่รู้ว่าฉันคือคนเดียวกันกับแซมเปญ ไม่รู้ว่างานพิเศษที่ฉันรับทำคือการเป็นบิวตี้บล็อกเกอร์ นักวีรวัสารพัดสิ่งอย่าง รวมไปถึงงานล่าสุดที่ทำตอนนี้คือรับให้คำปรึกษาน้องๆ หนูๆ ทั้งหลายเกี่ยวกับเรื่องการศึกษากอีกด้วย

เป็นเน็ตไอดอลที่ดีไม่ใช่วันๆ จะมาเต้นส่ายนมส่ายเอวเรียกยอดวิว ยอดไลค์นะคะ เน็ตไอดอลสวยสวยอย่างแซมเปญนอกจากจะหน้าตาดี ถ่ายรูปสวย แต่งหน้าเก่ง อัธยาศัยดีแล้ว ฉันยังอยากเป็นผู้นำสังคม มีคุณธรรม และเป็นตัวอย่างที่ดีของเยาวชนด้วย

สวย...สวยมาก!!! แต่จะดีกว่านี้ถ้าฉันตรงปก ==

แล้วที่นี้ปัญหามันคืออะไรนะเธอ...ปัญหาก็คือเมื่อฉันริเริ่มโครงการแนะแนวการศึกษาให้กับน้องๆ หนูๆ หลายคน มันก็ดันมีโผล่มาคนหนึ่งที่แปลกแหวกแนวชาวบ้าน และคนคนนั้นก็ไม่ใช่ใครที่โหด นอกจาก...

"อ๊วย น้องบุริชา ถ้าน้องยังไม่มีเมีย สนใจรีบไปพิจารณามั้ยคะ อย่างดีเห็นแล้วน้ำเดิน"

"อยากจะเป็นแม่เมือง จะได้เลี้ยงผู้ชายชื่อบุรีได้"

"ยิ้มหน่อยสิคะลูก ยิ้มให้พวกพี่ๆ หน่อยเรีวว"

ก็อย่างที่เห็น ผู้ชายหน้าหล่อแต่สไตร์ดูร้ายๆ คนที่ช่วยฉันเก็บกล่องนั้นมีชื่อว่า 'บุรี' (ฉันไม่ได้ชื่อแปลกคนเดียวละเห็นมั้ย) เป็นนักศึกษาปีหนึ่งที่เพิ่งเข้ามาเรียนในภาควิชาศิลปะ แต่ผมยังเลือกเรียนสาขาภาพยนตร์และแอนิเมชันเหมือนกันกับฉัน พุดกันแล้วก็คือรุ่นน้องร่วมสาขา เป็นคนเด่นเป็นคนดัง เป็นที่นิยม เพราะหล่อและแบดเวอร์วังไม่เกรงใจสตรีน้ำเดินแถวนี้!!!

แล้วระหว่างฉันกับบุรีเรามีความเกี่ยวข้องกันยังไงนะเธอ...อืม เมื่อปีที่แล้วฉันรับเป็นที่ปรึกษาแนะแนวทางการเรียนต่อให้เขาเพราะว่าความสนใจของเรากล้ายๆ กัน ตอนแรกกึ่งๆ นะ ไม่คิดว่าไอ้ชของตัวเองจะมีพอลิเวอร์เป็นผู้ชาย (แฟนพันธุ์แท้) แต่ผมยังตกมาแตกต่างจากทุกคนที่ส่วนใหญ่จะตกมาจีบนั่งแซมเปญเพราะว่าอยากจะสอยไปเป็นแฟน เป็นเมีย

เป็นแม่ของลูกบ้างละ ฉันก็เลยคิดว่ามันไม่น่าจะเสียหายอะไรถ้าหากฉันจะให้คำปรึกษาเขา เขาเองก็คงสนใจเรื่องเรียนต่อจริงๆ ก็เลยลองคุยดู

แต่คุยไปคุยมา...ไม่รู้จะทำไหนเราดันคุยกันแทบจะทุกวัน อย่างน้อยก็ต้องสักสามสิบนาทีก่อนนอน หรือไม่ก็ต้องมีสติ๊กเกอร์แปลกๆ เก๋ๆ ตามสไตล์เขาในโอกาสพิเศษ ยิ่งได้รู้จัก ยิ่งได้สนิท ยิ่งได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นมาเรื่อยๆ เขาก็กลายมาเป็นคนในชีวิตฉันไปโดยปริยาย เหมือนจะดีใช้มั้ยล่ะที่จุ๊ๆ เราก็มีเพื่อนรุ่นน้องดีๆ ที่รู้จักกันทางอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นหนึ่งคน แต่ว่า...

‘พี่แซมปี ผมว่าผมชอบพี่อะ’

ผ่าง ผ่าง ผ่าง!!!

ทันทีที่ประโยคนั้นถูกส่งมาก่อนเปิดเทอม ฉันก็ถึงกับอึ้งแทบช็อกน้ำลายพุ่งปากเพราะไม่คิดมาก่อนว่าบุรุษที่ดูท่าทางนิ่งๆ ไม่เคยพูดอะไรเกินเลยกับฉัน หรือแสดงอาการว่ามีใจให้ฉันนั้นจะมาสารภาพกันตรงๆ ว่ารู้สึกยังงั้น ตอนนั้นฉันรู้สึกกลัวมาก ไม่รู้ว่าทำไมจะต้องกลัวเหมือนกันนะทั้งๆ ที่เราไม่เคยเจอกันมาก่อน แถมถ้าไปเดินสวนกันตามฟุตบอลเขาก็คงจะจำฉันที่ไม่ได้แต่งหน้าไม่ได้ด้วยซ้ำ แต่ก็นั่นแหละค่ะ ด้วยความเป็นชนชั้นที่ตกใจ อ่อนไหว และเปราะบาง ฉันก็เลยอ่านข้อความของเขา แล้วจากนั้นก็...บล็อก ฉันบล็อก แล้วกดซ่อนไลน์ของบุรุษพร้อมกับบล็อกเขาออกจากไอจีตัวเอง TOT!!

ท่าเหมือนว่าสวยมากนะอีแซม! ไม่ได้รู้เลยว่าวันดีคืนดีไอ้เด็กที่ตัวเองเทอะเจาจะโผล่หัวเข้ามาเป็นรุ่นน้องในคณะ แถมเรียนภาควิชาเดียวกัน แล้วยังจะสาขเดียวกันอีก! นี่ถ้ามันสายรหัสเดียวกันกับฉันด้วยนะ หึๆ งามได้เลยละค่า!!!

"อ้าวๆ พวกมึง ขยับแถวหน่อย กระจายไปยืนตามจุด อย่ายามากระจุกกันเป็นดงผีเปรต"

อีเป่ที่เป็นเฮดนาในกิจกรรมรับน้องออกคำสั่ง พวกเราที่ยืนรวมตัวกระจุกกันอยู่ด้านหน้าสุดเพื่อให้ง่ายต่อการสอดส่องรุ่นน้องบ้าดีก็เลยต้องแตกตัวกันออกไป ฉันพยายามจะจับเอวอุราเอาไว้เพื่อเกาะติดมันไปทุกทีถ้าเป็นไปได้ก็จะเป็นขึ้นไปอยู่บนหัวเพื่อนเพราะไม่อยากรจะเฉียดกายเข้าใกล้ใครบางคนที่นั่งอยู่แถวหลังสุดตรงมุมข้างใน

แล้วยังไงนะเธอ...จากที่พยายามเดินหลบ เดินเบียด เดินแทรกทุกคน เพื่อไปให้ไกล ฉันก็โดนดันมาอยู่ตรงจุดที่ใกล้ชิดกับอีกฝ่ายแบบสุดๆ ได้มายืนคั่นน้องที่ด้านหลังเขาพอดีเลยจ้า!!!

"เก็บอาการหน่อยมัยแก ทำหน้าเหมือนคนปวดขี้นแต่ไม่ได้ขี้น" อูรากระซิบบอกฉันตอนตีเนียนทำหน้านิ่ง

ทั้งๆ ที่มันเองก็เป็นส่วนหนึ่งของผู้ร่วมขบวนการปั่นแชนเปญเป็นไอดอลครึ่งล้าน (อูราเก่งเรื่องแต่งหน้าแต่งตัวและทำผมมาก เราก็เลยช่วยกันสร้างแชนเปญขึ้นมาในโลกออนไลน์) แถมนางก็เหวี่ยงแดกพลั๊กๆ ไม่ได้ต่างจากฉันที่กำลังหน้าซิดเพราะเสียหน้าด้านข้างของบุรีกำลังเฝ้ามองมาทางนี้พร้อมกับรอยยิ้มที่มีเลศนัยสุดๆ

ฉันกลัวจนฉี่แทบราด!! ไม่ใช่ว่าอยากจะเสียจริตหรือแสดงอาการกระโดดกระดากอะไรออกไปหรอกนะ แต่ว่าหนึ่งเดือนที่ผ่านมาฉันไม่มีวันไหนเลยที่ฉันสามารถตีเนียนเข้าใกล้คนตรงหน้าโดยไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจ

จะว่ายังไงดีล่ะ ฉันค่อนข้างมั่นใจมากนะว่าไม่มีใครรู้หรือจับได้แน่นอนว่าฉันคือคนเดียวกันกับแชนเปญ เน็ตไอดอลคนดัง แถมตอนที่คุยกับเขาช่วงนั้นฉันก็เอาแต่รูปที่ตัวเองแต่งหน้าขึ้น ไม่ได้มีหลุดปิ๊ะใดๆ ทั้งสิ้น ขนาดมหา'ลัยที่ฉันเรียนอยู่ฉันยังไม่บอกเขาเลยว่าเป็นที่ไหนอะไรยังไง สาขาภาพยนตร์มีเป็นร้อยๆ แห่งทั่วประเทศ มันเป็นไปได้ยากมากๆ อยู่แล้วที่เราจะโคจรมาเจอกัน!! ที่เขามาเรียนที่นี่ก็เป็นแค่ความบังเอิญ!!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622368.html>